Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

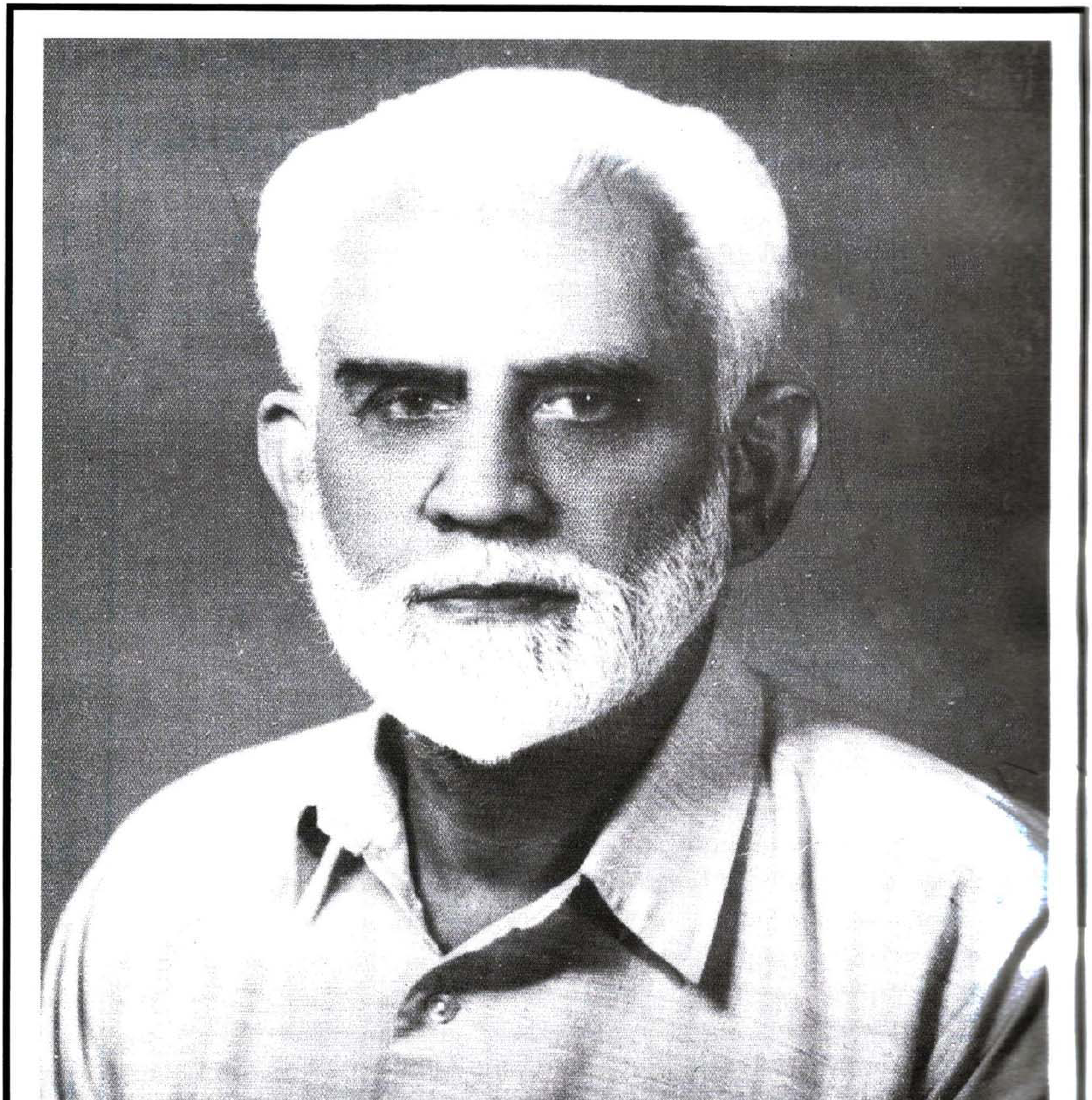

عبدُالله جان مغمومؔ

ترون

دَ هغو ړڼو ړڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
نیکانو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکوال کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ـــــــــ "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ـــــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ـــــــــ ۵۰۰

قيمت غير مجلد ـــــــــ ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ـــــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ـــــــــ

کاتب محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک:

۱- يونيورسټي بک اېجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۰۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم نه یوازې شاعر، بلکه ادیب او نسکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مېړنان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوبنسکي	۹۵
۱۳	چپېې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی دبابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"بنه شاعر- بنه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې بنه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د بنه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د ښېښتو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وايم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم تو په دې حقله به مې د خپلې رائې څخه بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوان نيې آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه وانستو او د ښېښې مې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناڅوالۍ را وراخستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه دَاولنۍ
مضمون نوم وَهٔ " څلورمه لوُر " په لوستو ئې شروع اوکړه ،
اولنۍ پاڼه ورپسې دوئمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سپوا کېدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې
زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هم وپوے نهٔ وم څو رنهې تړمې تړمې
اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوُټ
اووتم او هغه درونډ فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه ګورم هغه مې په ډېرا او په سکو کښې ټکې په ټکې اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زړلے او غم سېزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سرړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ په وا خستم چې دا څوند دُکښې خالقو دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تنزنېدلے دے -

مغموم دېره موده ما په رېړېږو اورېدلے وهٔ - "دَ هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکې" په کردار کښې
او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو اندازه
کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم
دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري
چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلے شي - زه نه وم خبر چې د مغموم
ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني
په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په
قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د
احساساتو په بهير کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم يو
هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو
نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن
کښې مغموم يو ښکلے رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار
او مزاح نګار خو وه، خو ددې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا
په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د
دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د
"ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلے شوې قصې او
واقعې چې په دې يقين سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر
څه حقيقت دے - د "واقعې" قصې نه دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو
په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه"
ټائپ راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هرڅه چې ماليکلي
دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

شوی دی - البته هری قصی او هری واقعی له ما په خپلو الفاظو کښی
سرخنه کړی دی او د الفاظو جامی می ورته اغوستولی دی -

څو ورځی پس مغموم راغلو تپوس ئی او کړو چی قصی دی ولوستی -
ما ورته وی او یار او می لوستی نو زړه د رنه یو تپوس کوم چی دی
لوستونکو تا سره څه بد کړی دی چی تا ئی د اسی په خفه کولو او زهیرولو
پسی قلم راخستی دی - تا سره خو د خندا خبری هم شته - د تورو
وشتو د استانونه د رسره هم شته نو په دی غمونو ډیلی ماحول
کښی خو تا له پکار وو چی پریشانه زړونه دی خوشحاله کړی وی - او
څه د اسی قصی او واقعی دی په دی کتاب کښی راجمع کړی وی چی د
لوستونکو نه د څه ساعت د پاره خپل غمونه او پریشانی هیری شوی
وی - ما خو ټولی قصی او لوستی او د هری قصی په لوستو می غم سوا
او زړه د لګیر شو - هری واقعی په سرو سترګو او ژړولوم - او دا می
یقین دی چی هر لوستونکی به لکه زما د هری قصی د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکی نه کار
اخلی نو دا کښی د لوستونکو سره زیاتی نه دی -؟

زما په دی اوږد بیان مغموم مسکی غوندی شو او راته ئی
او وی چی "غم او خوشحالی" ورور او خور دی نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقی جدائی ولی راولی - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهیدی شی چی د غمونو په اغزنه لار منزل او کړی -

د مغموم په دی دلیل باندی زړه غلی شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دی - په تیر و ورځو کښی ما د مغموم صیب د شاعری

کتاب "د تور او ربل تر دوکمځو خیرې" لوستلی وه، د هغې په حلقه
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه او کړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خبر نه وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو بکار نه دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر
کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې. زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه دې تېر کړې دے او نه یې
تېرولې شي. مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شیبې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو. نو زما د ځوانۍ شاعرۍ خو به ما هله په وخت
چاپ کړې وې چې زه د رېړیو د دنیا په دل دل کښې ورېوخت شوے نه
وے. ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند نور وو او دا نه وانه شو
زه یواځې د سټېجونو د ننداتو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعرۍ نصره کړه. هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو به
نو شه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر نفس به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شاباسې راکولې چې شاید اندازه یې نه وه. زما دپاره شاعرۍ
نصروول ناممکنه خبره وه خو لا له! دا خلق هم عجیبه دي. یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اوواية په چغو سورو به ئ اسمان په سر راخستے وه. او ياچې زه د رېډيو د يو اهم پروګرام "جرګه" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يو ه ورځ په سنده اسو رجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پريږده چې بو ډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه کۀ ئې ګورې. هغه چابه چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول او س زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم. د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نوما هم شاعري هېره کړه او د رېډيو پروګرامونو ته اَړم شوم. نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې. نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل. نوې نوې ډرامې او فيچرونه به مې ليکل او پېش کول.

رېډيو ته د ننوتو په وخت زهٔ صرف يو شاعر وم. او چې رېډيو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم. کومپيئر هم شوم. پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم. د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښهٔ اداکولے شو. نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ چې زمانه ليکلي ډرامه کښې دې د سر کردار (د هيرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکوي. او د هرې ډرامې پروډيوسر به دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه واخلم. په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

ګڼلے شو -

لا لا ! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د ځوانو نو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغهٔ په د ځپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وهٔ (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ د غه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وهٔ په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن .... نو مسکے غونډې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ما ځیګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وهٔ - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وهٔ او زما اورېدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار ادا کول یې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هر و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوّ لالہ! دا ئې لاځئه کوي، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښود لے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پاینده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیایي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد تر لاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته د یو نوي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوّ لالہ زما په ریډیایي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ۳۳ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لالہ د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او کنجې لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کښي وخت وه؟ زه کښي په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم-؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډيو په دومره نا اوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے- زه دا منم چې مغموم د رېډيو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه اداکړي دي نحو "خوابده ترانے" او "سرچکے" به تول عمر د خلقو ياد وي- او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تګیادے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اوریدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ د رڼو رڼو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه دارووا نوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

شو نه مې د خپل زخمي زخمي زړه حال اوريدونکو ته او وېلے شو
او نه مې په دې غم کښې هغوئ د ځان سره شريک کړے شول -
خو زړه د خپل خدا ے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستو ئې که دَ
اوښکو لړۍ دَ سترګو نه رارواني نه شوه نو بيا زړه ملامته. زما
د مضمونونو- واقعو او حادثو د دې مجموعې له زړه د افسانو نوم
نه ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نه خېژي دا مضمونونه ما دَ ريډيو د اوريدونکو
د پاره خاص دَ ريډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زړه دا نه شم
وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو يوه خبره زه تاسو ته په دې يقين سره
کوم چې دا هرڅه لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نه دي
بلکه دا هرڅه چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئ
په حقيقت باندې ابښودے شوے دے - دا دشتيا، قِصې مې
راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " ابښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زه د خپل خدا ے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوؤ میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای
دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوؤ میاشتو
د ماشوم د نه بخښلو هیڅ سوال نه پیدا کېږي .... او داسې ماشومه ـ
داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د
نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پېدائش چې د زرغون مور خپلې ابنوره
له په خوله کښې د ښېغو سپېڅونه ور او منډل او د چا په پېدائش چې
د زرغون تندې په سرو سترګو او ژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون
څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور
نمسۍ نه نمسی پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون
د مور په قسمت کښې نمسی نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره
چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د
قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک
فیصلې ته غاړه نه ایښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېلنۍ
شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپړو سر شوه .... د حالت د بوډۍ
کانو ښځو سره صلاح کاڼې او شوې د دایانو سره مشورې او شوې -
چا ورته وې چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته او وې چې

ماشومې له دخلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړې انکارکښې په
سروکړو سیخونودوا ړه پوندې اودا غه - کۀ غوا ړې چې د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سُورکړې سیخ
او دا غه چې خدا ئے پاک درله نسے درکړې - چې دَ جینکو پا تلې
به له شي - دَ زرغن دسور زړۀ ته دا صلاح بر یوته ..... او آخر
یوه ورځ سحروختې دوه سیخونه دَ نغرې په سُور انکارکښې ښخ
کړے شو .... اوربلېدو - سیخونه سره کېدۀ - ماشوم دَ خپلې نیا
د ارادو نه نا خبره - په اورنړې کښې تړلې په خوا بۀ خوب اودۀ وه..
.... ماشوم کلې نۀ وه خبرچې په څۀ ساعت پس څۀ قیامت
راتلونکے دے - تنکې کلې نۀ وه خبرچې دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونۀ
کړے شي ..... او چې څۀ ساعت پس پۀ و نو .... دواړو سیخونو یو
چیخ نارې کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې درد به لې سوزبه لې کوپکه
د سحر په خاموشۍ کښې نوره شوه - په ټول کور کښې د سوز به لې غوبنې
اورې شو.... دماشومې مور د غوجل نه په هیبت را منډې کړې او چې
اوچې ته را ننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړی سرۀ کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په ټور وربریوته ... ټور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې ې ې - دا دې
څۀ اوکړل - زما په ټور دې څۀ اوکړل هس ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کۀ غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
نوره شې تا خو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - دلونو قطار دې جوړ

کړې دې - بل څهٔ علاج يې نهٔ ؤ - جينۍ له مې پوهٔ کړې او داغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې وَم - ماله به دې ستړکې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نهٔ ورکوله .... بي بي دَ دې څهٔ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نهٔ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ ښو په سر کښيناسته - ماشوم يې په غېږ کښې واچوله - هغې وريتې وريتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پښې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې نه خپرا وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړهٔ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نهٔ شو ويلے - دَ ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې ماشومې څښتې نه زارشم تهٔ ولې دې ظالمې دنياته راغلې - تاته دَ دې دنيا شرمخان نهٔ وُو معلوم - تاته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کانړي شوي دي - تهٔ نهٔ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... تهٔ ولې راغلې هئ ؟ ستا په سايه دې هم زړهٔ نهٔ زيږېدو - لو نه خو تل دَ ميانو ولاړي زاړي قربانيږي، نو .... تهٔ خو هم زما لور يې کنه تهٔ به نهٔ راغلې - تهٔ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نه په سروتېکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دنیا ته ستا ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بو اې لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او نور وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بورې بورې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې ئې څوانې پاس اوخته - ماشوم ئې د مور د غېږې نه را ؤشوکوله په زانګو کښې ئې ورلره کړه او په انګور ئې د څرڅورې کمبل وا چوله.....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه د ورځې ستر که پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلی د کل کېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده - د غوړېدو نه آګاهو او دو ړېده .... نه ئې سپېرلے رولیدو او نه د سپېرلي نه خبر شوه د ماځیګر نه چې زېړېدو نو ماشومه تو رو خاؤرو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دېر ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې سترغلې پړ سېدلي وُو - د مور د سینې پسې داوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه. خو د پښتو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځواني
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلوُن بلوُن تېره کړه. او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر اديرې ته لاړه ...
لويه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي. ذړه لړزوونکې او بوګنوونکي خاموشي ..... چېرچاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه. بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښې د دې د ماشومې لُور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو. او ښائسته به ولې نه
ښکارېدو. د يوې مظلومې تنزېنې لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لوُر په قبر ورپرېوته. قبر
له ئې غاړه ورکړه. لکه چې خپله ماشومه لُور ئې سينې ته رانژدې
کړه. يو خو بې واره چغې ئې اووهلې. او بيا.... ؟ ....
ور لُورې تابېګاه شپه په دې خوشې بيابان کښې يواځې تېره کړه -
وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوډې شوې وې کنه ... لېونې
زما سينه خو هم هغسې ډکه ده. راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لوُرې پښې خو دې بېګاه نه خوږېدې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېرو د لاسه ترتقې نه وې وهلي کنه .... ؟
اوُ ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لوُرې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقلاره وم. ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړه مې بس تق چاوُدو. اوس مې هم زړه

څرېکي وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ څو تاله را غلم - ما وې چې شا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوړی
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړی کښې آواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه را روان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
توپې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ ګوته دا بهر
شوې او د دوؤ سترګو په .ښو کښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه
د قبر په ګلونو را توپې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنی سلګی
اووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چوودو .... اؤ! د بد نصیبي مورَ
زړهٔ په رښتیاء او چاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوي
نو نورَ په دَ چا دَ پاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې د خدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په توروتیرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټه ده - لور خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله دچا خورشي دچا دَ
[illegible] دچا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا بښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زړغون ښځې - ای دیوې بد نصیبې تور بد نصیبې سوري - ستا سو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا وسیدونکو ډېر او ښاو لی ډېرې او کړولې - او س مو د هغه جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

---

جینه

ه په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځنګښې روستو شونه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ د پرې اتیاره ځېن دے دَمرګ دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -
مرګ یو ناګهاني شرک دے چې
په چا راپریوځي او خپلې ځونړې ښخې ورته په مرګ خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشوم څته
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
دپلارانو دَ ملاتیر او دَ میاندو د سترګو تور و
دَ مرګ ناترسه څپېړې
د دنیانه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره میانده بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وې ځو د خپل تقدير نه خبره نه وي

د خپل قسمت نه خبره نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازميښتونو په لور آخرنۍ

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه ،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وو -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کور ونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه که د ګلو غنچه وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

جبینه کهٔ دَ جو نو درنخو وه، نو اکبرخان دَ زلمو آدم خان وُ ـ

دوه ښکلي، یو ه پښغلـه او یو زلـمے

دَ ترهٔ لُور او دَ ترهٔ زوے ـ

دوه دَ یو نیـکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه ـ ښکلي جوړه وه ـ ښکلي سیالات وُو ـ

او ځکه خو چې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره څغوي کوره لاړه نو .... خدائے خیر چې څهٔ چل وُ ـ

خو نن جبینې ته دخپلې چاچې راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چې څغه خپلې چاچې ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه ئې چاچې په کوټه رانښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه ـ

دَ اکبرخان مور دراتـلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبرې او چتې له ـ جبینې دَ مور او چاچې خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واؤ درزېدو ـ تهٔ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس او کړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې بې قابو کېږه مه ـ کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو نه اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چُوره چُوره شي ـ

جبینه ! دَ ځان سره ګنیا وه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندر ته رابهر شوه نو دَ مور غږ ئې ترغوږ و شو ـ

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نجیل کور ته یې بوتلے شئ -

لاړه دَ جیینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت

د یوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وُو - دَ یوبل په تصوّر کښې

به یې دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې - دَ خیالونو او تصوّر دنیا

یوه رنګینه دنیا - دارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې

دَ دوؤ مینو زړونو درزا یکښې په پوتو له وه - حرکت یې په

پورفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې دَ شپې دَ آسمان دَ ستورو

پرقانون هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم دَ مخوا په نسبت زیاته ښکلې او

ښائسته ښکارېده تول فضا او تول ماحول -

دَ ځوانۍ په رنګینو کښې را و نغښتے شو -

اؤ ! دوه مئین زړونه چې دَ ژوند په لارې دَ ملګرتیا تابیا

اوکړي نو ماحول ورته همدغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا

چې دَ ژوند شپې ورځې دَ رنګینې دنیا په تصور کښې په تېزۍ

تېرېږي اوچې اکبرخان دَ ا بجینۍ دکړي وا خسته نو مور

پلار یې دَ وادهٔ بندبنا اوکړه - دَ وادهٔ نېټه کېښودے شوه

جبینه په کُنج کښې کښیناسته -

کُنج ..... چې دَ مور پلار په کور کښې دَ جینۍ دناستې ځائے

وي چې جینۍ پکښې میلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - دَ جیینې په زړهٔ کښې ویره ګونډی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدای خبر چې څهٔ چل وُ چې نن د جبینې د زړهٔ په درازاري
کېږي هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو ټکېدلو تکي ړزو لکه چې چېچل کول د هغې زړهٔ
خو بس تل چې دا تکي يزي د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په ځو ځو اوبو او وینځي - چې دا سوځېدلې په قلار
شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښکر
شو - ځنګښې وُرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل
جوړ شو .... ښایسته ئې په دوه شو هر چا د ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په ځغو سورو او د ټوپکو نو په ټقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورننه شوه .

او د دې ځائے نه د جبینې د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره پرې ګرانه وه ؛
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نهٔ وُ -

د مینې کور وُ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیر وُ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلیٰ تعلیم دپاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې .

،، جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېرې زدداشم "

،، څومره زر به راشې اکبرخانه ؟ ،،

،، بس که خېرې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

،، دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي ،،

اکبرخانه تهٔ نهٔ يې خبر چې دَ جدايئ يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

،، جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم " ؟

،، اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے . ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږې . ستا په دې تلو کښې ما ته خپله تباهي ولې ښکاري ؟

،، نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کنې تا هېره کړي ؟ ،،

،، تهٔ په ما داسې بدګمانه يې ،،

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي . زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړهٔ .... ،،

،، د زړهٔ نه وسوسې اوباسه - پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي ،،

،، اونحوره دوې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې سره يې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم ،، جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

که په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به مځکښې روستو نه شو

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګهیځونه په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل - په هره دوه ورځې به د اکبر خط راتللو - د جبینې سره د مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځائے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول - د لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په توتي ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتللو - زه ډېر نااوزګاره یم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل زلمي دلندن نه راغلو او دا خبرې راوړې چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه ترې نه خوابنې نخوا کړے نهٔ وے نوشائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه تهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَبې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چیپې چیپې بانړهٔ بونډې سونډې شي - ویم چې دا دَبې وفا اکبر نخښه ستادې سپین مخ نه را وُشوکوم نو ...... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - تهٔ زما لُورې زما دبېلتون دتکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائۍ لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي - په جدائۍ کښې خو د جدائۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړے دے چې -

؎ هره ناپسنده به دې یو سم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جایداد وو خپل خپلوان وو، خو .... ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي .... غم د جبینې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې کو نېے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو هروختې تبه او ټوخے .... او یو ورځ زړے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي راغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه مور ته رانږدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سر کښېښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه د اوښکو
سیلاب دا روان ؤ - په تړ تړي ژبې د لور سره ګډیا وه -
بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلې وې - زما د زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږې
ییں لې وې - زما خو دا خیال وُو چې موږ دواړه به یو ځائے مړو -
د مرګ په خوشۍ لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که ستا
یاد شي نو ستا د رخصتۍ په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړه شو
ارمان مې دا دے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیو رپه په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه
ده یوائې دوانه ده زړه چاودې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوانبې لونګینه د مور د سینې ته را پورته کړه نو جبینې
یوه آخرنې سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او د جبینې
په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غونډې خورې شوې او بیا او چې شوې -

حِرص

(اسویلے) او... دچاپه ستر کوچې د حرص پړدې را واوړي هغه انسان بیا دَ انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - تو به خدایه تو به انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا دَ دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

پته مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نهٔ کیږي نو ورشئ د کل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم دَ سید خان د حرص داستان دَ حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د کل آباد کلي کنډرونه اوس هم دَ سید خان په ناپاک کردار دَ غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د کل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان دَ مشر ورور امیرخان دَ مظلومیت قیصه په سلګو بیانَ وي - رونو که تاسو کل آباد ته نهٔ شئ تلے - که تاسو د کل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې دَ انسان په جامه کښې دَ شوځ قیصه درته زهٔ اوکړم -

امیرخان د کل آباد کلي خان وُ - ډېر درون - ډېر خوږ او ډېر دَ عزت خاوند وُ - د دې امیرخان دَ کشر ورور نوم سید خان وُ - دَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېداد و. - خو په دغه جاېداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. - هغه په خپل جاېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. - او ددې دپاره د ډیرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار یې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو. - او امیر خان
له به لاړ شو. - امیرخان چې څنګه په ظاهره درون خوږ دے، داسې
ورله خدائے خوږ هم موړ او درون ورکړے دے. - د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم. - دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. - سور سپین. - غټې غټې سترګې. - پلن تندے. - لوړه دسنګه
پوزه. - فرید په پلار ډیر ګران و. - ځکه چې هم دغه یو زوے یې و. -
نور اولاد یې نه و. - نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
موخ له ښار ته تلو. - هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هرې شکال سمه
کړې وه امیرخان سم د سره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو. - او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته یې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. - مور ډیر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. - په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. - سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. - او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. - نو. سپین خان

ناساپه فرید د مړي نه اونیوه - په مزکه یې راسوملولو او دواړه
پنجې یې لکه د شوخ د خپل وراره په مړي ښخې کړې فرید د پرې
لتې اوتکولې - د ځان د خلاصولو د پرې وسې یې ډکړې خو د
سید خان د زور او پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بقې ستړې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه را غلل او
آخر بې څو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د خپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
او بیا....؟ د تمکنه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د اکې پو نیازبین زوئے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چپو لکه د مور د غېږې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوڅې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانۍ زیاتېده دَ زړهٔ حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لیدو څومره څړیکې
څړیکې وي خو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې توپې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانۍ نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې کړېدل - وخت په تېرېدو سره مخ په وړاندې روان
و - لاړو ما سپين په ماخوستن بدل شو خو د فريد هېڅ پته ونه لګېده.
او تېر ماخوستن چې اميرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه شپه د کور نه راووتو او د
فريد په لټون پسې ئې سرې خوارې کړې خو تر ماسختن پورې د
د فريد هېڅ پته رونه لګېده - د اميرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته رونه رسېده - په خپل کشر ورور سيد خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاميل ماشوم و او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيد خان هم د دې خلقو سره ملګرے و -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په يوې جنګړه کښې د فريد سپين لاسونه او ښپې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - د فريد سترګې ټقې
ټقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وو - اميرخان
سر زوئے په خپلو ځانګو نو کښې نيولے مخکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت داره له د باغ منځ ته راورسېده نو
ناګهانه د کلاشن کوف یو بار او چلېدو - امیرخان پرمخ راپرېوتو ....
د زوئ لاش لاندې او د پلار لاش پرې د پاسه په وینو کښې لت
پت پراته وُو - خلقو درې مړي ترې اووهلې نو د شپې په
تیارهٔ کښې هېڅ پته او نهٔ لګېده چې داهر څهٔ ولې او شو؟ داچا
اوکړهٔ .... د کلي نه کټ راوغوښتې شو، په یو کټ کښې پلار او
زوئ دواړه غاړې غړې واچولې شول - او هرکله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
د نوید د مور هغه لېونې لېونې چغې هغه ځیرې ګرېوان او
پېرسر .... توبه خدایه توبه دومره لوئ غم - داسې ښکارېده
لکه چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې د هرچا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هرڅوک دامیرخان
او د هغهٔ د زوئ نوید په مرګ خفه وُو - ټول کلې خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د دغې جنازې د کوڅې نه
راووتې، نو د نوید د مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بیا له نشوه - دغه
تیرې د امیرخان ټبر او د نوید مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوړ تپونه روشول - تفتیشونه روشول، تپوسونه روشول تو
ددې ورانې ماشورې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپد خان
حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په بڼه نس وي -
سپد خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد دپاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ماولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد او ټوپک ئې
را واخستو - کړدنی دې ئې ملاتړه واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپد خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپد خان ژوندی - د سپد خان کورنی
د خلقو دپاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو راشئ او ګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپد خان دوزخي -
د الله تعالیٰ انتقام ډیر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډیر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جائیداد پسې لیونو رونړو مه کوئ ظلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ - چاپېدا دونه چاڅان سره قبر ته نه دي ورلي - مزکه چاڅان سره په سر نه ده کوڅولې - دا هرڅه پاتې کېدونکي دي - دا هرڅه به د لته پاتې شي - او هرڅوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام د پېر بوګنو ونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کېښې درشي

چې کښته دي واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا دَ قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شاکړېده - بدوچاروته ئې شاکړېدهٔ -
او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په گناهونو
کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو ژوندونو کښې څهٔ فیصله کړېده -
نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا
خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب
کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې دَ نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې
حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوونکے گنهگار دے
او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدایه مجرم دی او د دې جرم سزا به ورکول شي - همغه لوی
خدایه دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو د پاره - د قاتلانو د پاره
د منکرانو د پاره تیار کړې دی - په دې وجه زه درته منت کوم چې
رونو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه
چې اوبه د ورخه تیرې شي نو بیا به کوړې خبره ګډا نه شي - هسې
نه چې د ژوند ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګوري د توبې وخت
هم نه وي -

اې لویه خدایه موږ انسانان کړې - موږ نیکان او صالحان
کړې موږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړې
شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ
کښې د تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نه شو -

اې عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړې دی - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند نه .... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې د ننه ژوند
تیر وي - چې انسان په ښه لار روان وي - او هر کله چې انسان د
انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د
انسانیت د چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا تر انسانیت هم ~~ژان غوښي~~ -
.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو
[illegible] چې [illegible] وي - چې د لویدې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېدړه نهرشي نو هلته .... ګني چې په ګېدړه موړوي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې پوځو اته پروت وي، که دنیا تېرېږي
را تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -

او انسان؟ انسان چې موړشي نو داړل کوي -

انسان چې موړشي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلې
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زهٔ تاسو ته دا افسوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب را کړئ چې د دا سې انسان ته ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -

ولې پرې نهٔ وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړې راکاږي
بدتر دے - پرې بوټے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځهٔ کوئ - دا خبرې
په پرېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپی تړ تو پوری وار نهٔ وي راوړلے
نو سپي پرې بانډې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بدنظر
کتلي دي - د غسې هریو ځناور به را واخلو - د هر ځناور مثال به
مخکښې کېږدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زموږ په مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا نجله نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګڼې د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګڼې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼې د سپي غوندې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقدر کړے شوے حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره موږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه ، بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ داچې شمیره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکښه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاودے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه راپو ځانے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړې نه بوږ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ. اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو ورښته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ زړهٔ دمُسېد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشېر کاکا دا خیال ؤ چې کنې درد به لږ قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړۍ شوي وو - او چې ژوند ختم شو نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ ختورېدې - اوس دَ هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول - چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهائي او چوپ ول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژپلیه شمشیر کاکا خدائے دې وبخښه - هغه دنیا دې بیاسته شه - دَ دې کهاخ ژوند په بدل کیښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالونه ډک شه - که دلته دَ دنیا په روسپد وشکو کیښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کیښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

روښو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کیښې عبرت دے خو دَ هغه چا د پاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډیرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هېڅ حَد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائیداد مالک پیدا شو - دَ هغهٔ وارث پیدا شو دَ هغه ملا تړ پیدا شو نو څکه خو دومره ډیر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر دَ پلار ایکي یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور، ډیر نیازبین ؤ - دَ مور پلار د غه ایکي یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کیښې دَ ژوند شپې ورځې تیرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلیدے - لاړو له څیره ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شیر په وادهٔ کیښې سستي او نهٔ کړه او سمد ستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شیر دَ وادهٔ په

پرو مېږي کال دَ گل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کونډ شو. يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خون وُ. خو شمشېر کاکا دَ گل شېر
په وړاندې دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو. دَ گل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او
دا سې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه. کله کله به د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس گل شېر پورې غوټه
کړې وې. او گل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډکې سکه
بې مهاره روان وُ. دولت وُ جائيداد وُ. دومره جائيداد چې
گل شېر پرې خاني کوله. دا جائيداد دَ گل شېر نهٔ وُ پيدا کړے. دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خيرات وُ چې گل شېر پرې خاني کوله. گل شېر
خاني کوله او دَ هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزۍ ژوند تېرولو. هر څهٔ يې ليدل. دَ گل شېر سلوک او رويې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو. ځکه چې گل شېر دَ بې
نياز بين وُ. دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله کيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے. خو دَ خپل نياز بين زوے په بې رُخۍ او بې
پروائۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په ستړگو کښې تېره کړه.
دېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ ډېرهٔ په رنځ اخته کړو.
سالنډے يې مذکرے شو. لا پرو هغه لور رنګ شمشېر کاکا په برېمونو

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخي او د سينې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرنجاري د پې واره ټوخي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ.
او رښتيا خبره خو دا ده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نيکهٔ ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې به کور کښې يو خوا ته وړه غونډې کوټنهې وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د اوبو منګے ئې ورته کښېښودو او کټورے ئې پرې
سنکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو.
تنګه تړشه کوټنهې ځان له يو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاروه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي
د هغه ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به دشتهٔ
جائيداد خاوند. د شتهٔ زوے پلار شمشېر شپه ورځې يو اځې پروتُو.
او يوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نيکهٔ کوټنهې
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندی ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نيکهٔ په سينه سر کښېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په وېښتو کښې ګوتې وهلې او د نيے د نيے اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو ... " ته ولې ژاړې بابا يخني
دې کېږي او دړېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچيه زما
يخني نهٔ کېږي. زما څوګې مې کېږي. زما په سينه کښې اوربلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نه بابا ښه ډېره یخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم"
"نه ... بچیه زه اوس دګرمې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه یخني"
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشي ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
راوړه .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې او وې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو .... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته او وې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه راواخله او وا ئې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه ئې قینچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس او کړو چې .... قینچي څه کوې بچیه -
اسلم ورته او وې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس ئې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار ئې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټنهی ته روان شو
هغه کوټنهی ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان ؤ ....

زوے پلار ته په پښو پرېوتو د پاره روان ؤ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې د کوټې د دروازې ته ئې لړې کړه نو په پلار
ور پرېوتو .... ده بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
ته بخښنه - زه په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سینې ته رانږدې کړو - دَ سر
ویښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -
ده دا ستا ویښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَ دې ویښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې خوتو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانږدې کړم
او ستا دَ ویښتو دا مړاوې خوشبوئې یو ځل بیا زما
په سږو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - خو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره نازولکاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولے -
... خو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړه
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
روځي - خدائے دې خوشحاله لره توبه باد دربانده اومه لږه -
دَ ژوند په خوږو مو ړشې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قرار شي - او زما روح به
آرام او اطمینان سره روځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډۍ شوه -
او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اونده سارا کښېنله نو بیا واپس نهٔ
شوه - بیا هم په بدن کښې دننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د
شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او
شوانځونه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو
پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډېر
ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې نو د وس هېڅ هم نهٔ شو
کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئينان

نه پوهېږم چې دَ روح تسکين به انسان ته کوم ځائے حاصل شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنيا د دې کشالو دَ دې لانجو کونجو - دَ دې مصيبتونو او دړه چاودون نه دَ ژوند يو څو گهړۍ په آرام او اطمينان تېرې کړي - په دې دنيا کښې خوږوند د پرکېران شو - هرطرف ته خود غرضي او فريب دے. اولاد خود غرضه خپل څپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - دَ مور په سترگو هم دَ حرص پړدې راواوړي - مور هم دَ نام و نمود په خپل سيلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې دَ ظلم داستان دَ انسانيت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص دَ ځوان زوے - دَ زلمي زوے دَ فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي اوکري دَ هغه دَ ځوانۍ په لار کښې غنې چوکه کړي - نو داسې مورته به هم کښي څوک مور اووائي - داسې مور هم کښي هغه مقدسه هستي ده چې دَ چا دَ قدمونو دَ لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو - په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے - زه په دې حقله هيڅ هم نشم وئيلے - ځکه چې په دې کښې دَ څه وئيلو هډو گنجائش

نشته؟

رونهو! زړه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس او ګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې او څښوي بچې د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شو کېږه کړي - بچې په زړه چاودون او شوا خون نې لوی کړي نو دغه مور هم ... د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه نې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلره کولې شي؟ ..... تاسو به وائې چې نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه څو اورته د خپله لاسه نشي ورلره کولې، خو .... رونهو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - چې د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته ورلره کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت به نې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت به نې د مور خوله

ته کښل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دعاګانې به یې
کولې - او دا د دغه مور د دعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زرغېدل د ګلونو د چې ارزیه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواړه د څهرو د لیدو ارمان غځونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوځه راداننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د ده د تره لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړهٔ کښې دَ گل سانگې دَ ښاره دَ مینې تاج محل دَ
ښکوانه جوړ کړے وهٔ - او ځکه خو به اسلم دَ ښېښې په خاموشۍ
کښې اکثر دَ گل سانگې په حقله سوچونه کول خو اسلم دَ مور دَ
ارادونه نهٔ وهٔ خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې دَ مور په سترگو
دَ دولت پردې راوړېدلې دي - دَ هغې نه خپله غریبي هېره شوې
وه دَ هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې دَ هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
گټي - دَ کټې خاوند شو، په دواوُ کسانو کښې ئې نوم اخستے شي۔
نو ځکه خو دَ هغهٔ دَ مور ارادې بدلې شوې - دَ هغې خیالات
بدل شو - اوس دَ هغې په نزد دَ اسلم او گل سانگې جوړ نهٔ
برابرېدو - ځکه چې گل سانگه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وهٔ خو دَ اسلم دَ مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وهٔ - هر
څو که گل سانگه دَ اسلم دَ مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه کهٔ هر څو دَ دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو دَ مور په خیال کښې دَ اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وهٔ، او هغه به هر ماښام دَ روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې دَ اسلم مور هیڅ کله دا نهٔ غوښتل چې دَ گل سانگې او
اسلم دَ رشتې په حقله ښکواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې دَ اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما دَ زوے سیاله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستاګُور ورته ترغاړه کړم - زړهٔ یې اسلم له وادهٔ
کوم نو...... دچا عزت دارو کړه دَ چا یارو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو
خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیطان آسمان تندر
دهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زړوے دَ مینې په دُنیا اور اولګولي-
دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل یې دړې وړې کړو - اسلم مورته زاری اوکړې-
منتونه یې ورته اوکړهٔ - په ډیرو ورته پر پوتو چې مورې دا ظلم
راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردی نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردی نهٔ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په
نامه ناسته ده - دنیکو! راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر
اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

خو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغهٔ مور دَ خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې دَ
اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکاګور اوغوښته، او
دخان کاکاکور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه. هرچا واورېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم
هم خبرشو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې دَ
اسلم په تصور کښې یې دَ ژوند شپې ورځې تېروې چې اسلم سره دَ
نوې ژوند سوچونه یې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې دَ ځان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
دهغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - څو هغې نه څه وېلې شو او نه يې څه کولې شو - هغې غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - څو پښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جامو ته اور پورې کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوُو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - څو د ناخوالې ژوند به تر کومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - تر کومه پورې به کُل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخې، شپه ورځ ټوخې - هر وختي ټوخې، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د کُل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل - او دغه ګونهې د ننه دننه د کُل سانګې پرپوس خوړو - د کُل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچيه پردۍ لور به تر کومه پورې ناسته وي. هغوئ به تر کومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د ليدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناسته وه. د فکرونو په تال به ځنګېدو. نه به کلينک ته تللو او نه به يې مريضان کتل. د هر څه نه يې زړه موړ وه. ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو. داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي. خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج اوکړي کنه. دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي. خو.... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه. بلکې د هيچا سره نه وه. د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل ترې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي. نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو. مور ډېرې منډې ترړې اووهلې. ډېر علاجونه يې اوکړل. په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتل کولو. خو آخر ډاکټرانو جواب کړه. ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه دے له ژوند نه په بيعه نه شي اخستے. هسې ځان مه کړه وه..... او آخر يوه ورځ زېړے ماښيګر چې د ورځې نمر ستړے ستومانه د غرونو نه پناه کېدو نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه. ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے.

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده. په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

مورې زما په زړۀ کښې پرهرونه دي - زما د زړۀ نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړۀ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړۀ شورے شورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زۀ تا ته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته یې رانږدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نو رېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(اسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... یوه ورځ
غونډې سلګۍ یې اووهلې او د دواړو وښکونه یې دوه
څاڅکي تورۍ وینه رارۀانه شوه واقعي چې د اسلم
زړۀ او چاودو .... څومره توره وینه وه ، او توره
به ولې نۀ وه .. چې د هغۀ په زړۀ او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو ، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څۀ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنبے اوچې کلکې
سترګې یې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله یې
هیڅ اونۀ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې یې دومره قدر له اووے چې ....

دَ ترورې زويه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودے لاړې -
ته خو ډاکټر وې .... دَ ترورې ډاکټره زويه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې ونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان وسپارلو - تا نه خو زړهٔ بنځهٔ ذات ښهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زمانو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما نو چې ستا دَ کوژدنې اوريدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما ددې هرڅهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ دا هرڅهٔ تېرول، خو چې ته هم لاړې نو .... اوس به دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلے) په کل سانګې دَ ټوخې دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه پس کل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور يې را منډې کړې خو کل سانګه يخه يخه وه - غمونو ورله زړهٔ وچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنيا نه لاړه -

صبا سحر له دَ يو کلي دَ يو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُه او دواړه په يوه اديره کښې خاورو ته وسپارلے شُو ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سيرې کس پو ان - هغې هم ژړل - ډېر يې ژړل - په وازه خوله يې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته ووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوی د دښمنۍ! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوي خون هم ستا په غاړه دی او یوازې د زوی نه، د خپلې خوږې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه..... اسلم او گل سا تګه دوه انسانان وو- دوه مېړنان وو- دوه شهیدان وو- الله پاک دې ورله په جنت کښې ځای ورکړي - (آمین)

مقدّسه هستي

روڼو .... څو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا ددې رنګینونه د دنیا ددې هنګامونه ..... د دنیا
ددې نظارونه د څه ساعت د پاره یو څوا ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... یو کم نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې اولټوو ددې خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره یې ....
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته - څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس او کړو .... مونږ به خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پیدا کېدونکي
شیزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي شیزونه دي ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدےشي - څنګه پرېشانه کېدےشي؟ .... راځئ چې موږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زموږ نصیب کېږي او کنه ...... راځئ چې د خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زموږ ژوند او زموږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ته خوند واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده کولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارئ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجدهٔ،

او بیا؟ .... یو ځائے یل هم شته، یو مقام یل هم شته، یوه هستي بله
هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه
زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه
هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي
مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا
د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي
..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اؤ د مور د سترګو په اوښکو کښې
دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ
غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے
د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟
ستاسو احساسات کني دومره مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو
پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے رو نو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور
مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ
کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور
ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې
شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو مونجو
کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په دې مخ باندې، د
اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور
داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور
عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شتهٔ میاندو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور د نها موقائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیاکښې د مور نه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی موري مړ شوم " .....

ولې د بابا نوم نۀ اخلو - ولې د دادا نوم نۀ اخلو .... ؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور ستر کو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ګکو کښې اوګورئ - نو درته به معلوم شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په ګکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ګکو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ګکو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نښتنه، صرف او صرف مینه ده.

اې رونو! تاسو یقین او کړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سېلۍ او بادونه نۀ وي وهلے خو چې د خزان سېلۍ سېلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سېلۍ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نۀ شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکۍ وي، انکۀ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښۀ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښۀ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنئ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښۀ ځائے د مور زړۀ دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړۀ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څۀ هډو شته نه.

اې رونو! د هغه زړۀ خیال او ساتئ، کوم زړۀ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړۀ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړۀ کښې د اولاد د پاره نفرت راپېدا نۀ کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې څوک منه مور هم کړي د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مور ته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي.... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناړاموډ کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلې دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاند و په زړونو تنهاکې جوړې شوې دي -

اے رونړو دا پولې به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکې به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے.... لوڅه به شئ کورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ. مور ته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت څوند تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستې پهار وُ چرګانو کلي په سر راخستې وُ - ځماکل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خوا ږخ ئې واړولو او مخ سرئې په
بړستن کښې راونغښتل - خدائې خبر چې څهٔ چل وُ
نن د هغه زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په رڼا کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختې به رڼا اوم ...... هغه ته رڼا او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - خو بيائې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو
..... سبهٔ ساعت تېر شو - د کوز کلي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوب نهٔ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو کهٔ ځماکل د بانګ په معنو نهٔ
پوهېدو خو دومره ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دهٔ ته مرګ را ياد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هيڅ وخت

نه دے معلوم څوک ژوندي به یوه ورځ مري - او زه ... زه
څو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوي به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړ پړي؟
..... دا به څه کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
دا سې څو او مه کړې خدایه .... ما څو د دوي نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوي د سر نه څو زما سورے پورته مه کړې
.... څو سمدستي د جاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه یې تپوس اوکړو، چې ما د دوي نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرو آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتون د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه دا سې هم او مه
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به بچے چا ته وبم بیا به یتیم ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي؟

خدائے خبر چې څه چل وُو چې نن دې کلا ... روا وي ګودره

خیالاتو دجما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوژوند دې شمېرهٔ وسوسو یوهٔ ورانه ما شوره وه چې د
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېده و قُلبه يې راپرانسته جمع يې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته يې اووے "چې پټې ته ما پسې چاے
مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شو ملې فقیر گل له ورکړه چې پټې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوڅې نه اووتو- قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا تازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوي مخکښې
مړهٔ شول نو بیا.... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه گل پټې ته اورسېدو.... زر زر يې قلبه
په پټې ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هلهو د وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر يې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو....... دکلي په لارې يې نظر واچولو خو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
يې اووے چې فقیر گل دو تېر راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښتلې وښکے اړولے وي ....
نو.... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے را ولېږ لو چې خان

دا غلي دي تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول کلي دد نیې اکي یو خان جاگیر دی - او د کلي تهول

دهقانان د دې اکي یو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاگیر

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي یو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به یو

سم ګرځي کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام دپاره ځان حجرې ته

دا رسولو او ګېر چاپېره به په مزکه دپښو په سر ناست وو -

نن هم چې دا اکي یو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په یو ځو د سلام دپاره راو چلېدل او په مزکه دپښو

په سر کښېناستل نو خان ګېر چاپېره په خلقو یو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول د سلام دپاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه وو - د خان ستر ګې

د ډېرې غصې نه سرې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس او کړو چې جمعه ګل چرته شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شیند لے دے دوه کیله ورته پاتې وو وے دا پټو

نو د رخم .... د خان طبیعت خته شو - په غوږو نو ئې

دا خبره شه او نه لګېده ، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کیله تخم زیات اهم شو ..... حکم ئې او کړو

چې ورشئ لاس نیولے ئې راولئ .... دوه کسان پښې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تیو لے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو - خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو...
حکم یې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه او نیسه ....
جمعه ګل په چیغه خوله غوږونه اونیول او بیا ....؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډیره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لډ رسۍ تړلي .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کښېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډیره درنه وه - جمعه ګل ډیر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ئے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ټکیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره
د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دي څښلي هغه به اوږے وي - ډیر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولیږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر ونړل - شوملې یې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته یې اووے چې پکیه په منډه پټي ته ځه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

او وے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوبرونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تهبس خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیرګل
ئې ورته په ښو کینې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو دَ
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل دَ تهبس ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې دخان کاڼي زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - دَ
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیرګل دَ
پلار سرته ولاړ وُو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تهبس هم ژړل اوُ ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وُ - دَ سر ویښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډېره دَ غم ننداره
وه خو .... دخان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ ورته ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې دَ لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان دَ خان دَ داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې بیا ساعت تېرېدو نو جمعه ګل یوه سلګۍ ووهله او..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسویلی) تېر ما سخت تېر و. شومه دم وه - په تا خ کښې دَ شرشمو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر کوشش اوکړو چو خدا ئے خبر چې دَ هغهٔ دَ ستر کو نه خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپېڅو دا خبره دَ ځېلو معزونه اوباسي ......چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو نه ئې اوباسي خو...... خوند ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپېڅو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ خو........ چې په کټ کښې په خوا ئهٔ خوب اودهٔ ماشومانو بانډې به ئې نظر پرېوتو نو..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم ؟ خو...... دا سرې خولي ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ...... دوئ به

څه کوي؟ دوئ به څه خوري؟ دوئ به بیا په دردو کوڅو کښې لوغړیږي؟ دوئ به بیا خیر ونه غواړي؟ ......

نه نه زه خودکشي نشم کولې - زه خپل ماشومان بچي په دردو کوڅو کښې لوغړیدو ته نشم پرېښودې -

(اسویلې) په تاخ کښې بیله ډیوه هم هغسې بلیده - د ډیوې تور لوګي داسې ښکاریدل لکه چې د شمشیر د سینې نه راوتي ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځاے شوي دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزیده او دلته د شمشیر په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دښمنۍ اور - د بېغورۍ اور - په شته جایداد کښې شمشیر د نادارۍ ژوند تیرولو - دغه د نادارۍ ژوند ئې نور نشو تېرولې - هغه نور ناکام نشو کولې - او د بېغورۍ دې خبرې چې "لاس دې خلاص که څه کولې شې نو ....."

دې خبرې خو شمشیر دې ته تیار کړو چې یا خان اووژني او یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه کړي .... شمشیر د خان سره کړل دیبل ... "په شته جایداد کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جایداد کښې کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جایداد سپفوري ولې خیټه اچولې ده؟ زه به ..... خپل حق اخلم - ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د دوستۍ پاره په بوګنوګې خاموشۍ کښې شمشیر د خپل کټ نه راپاسیدو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړدنۍ ئې کښي اوږدې ته او ټوپک ئې ښه اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جاړې ویښځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځنډه لنډه او را ښکلې ښکاره شوه ،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه .... ؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي .... زه یو د
سپېغور، پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځم چې د خپلې

لمنې نه د سپفور، د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به ووتې ګولۍ. والوځوم څم چې د سپفورې په سرو وينو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (رخندا) شمشېر د کړکۍ او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو. د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي راخور ؤ. يوه يوګنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خواږهٔ خوب اوده وو.
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلالې په سنګرونو کښې اوده وو. شمشېر په ټند وټندو
قدمونو کوز کندې ته روان ؤ. په زړهٔ کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړهٔ حرکت ئې تېزېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل. سا ئې لنډه لنډه کېده او
چې څهٔ وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو. د سپفو
د کورلويه دروازه ورته ښکاره شوه نو دهٔ ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو. چارچړ ئې ورله ډک کړو چې .... په دې
کښې د نزدې جمات د منارو نه د لوئے الله د لويې کلمه
الله اکبر په لوړ سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ وئيلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولے
شو. خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړهٔ کښې
يو نوے طوفان راپورته کړو. نن خو د سحر بانګ د هغه دنيا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړهٔ راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهه کړو چې دا دنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړيد چاړه راکاږي - يو رور راپاسي د بل رور د
پښو د خوښې نه نوړيد راوشوکوي يو رور راپاسي د بل
رور سينه د ټوپک په ګوليو غارغار کړي؟ څومره ظلم
دے؟ څومره زياتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې اونيوو ..... رپېدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګړغندړې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اورې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زه به هيڅ کله د جايېداد د پاره د رور په سينه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هيڅ کله خپله
تورسرې ورندار کونډه نه کړم - زه به هيڅرې خپل
وريرونه په لاروکوڅو کښې نو کړي و نه ورنکړم - خير
دے که زما بچي نه وي، خير دے که زما په جايداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما مټې دي - نو ...... خپله وينه هم څوک په خپله توييوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله پرې کوي ؟ ...... نه نه داسې نه شي کېدے - داسې به هيچرې او نه شي - زه به هيچرې داسې او نه کړم ......

سپفور د مزکې آمدن څه تول څو پخپله کېږه کښې نه اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نه دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نه ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ را شوکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري - خو زه ؟ زه به هيڅ کله د سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړېدو ته پرې نه ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وي - اے لويه خدايه شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو ..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر چا جابېد او نه خونه وي - زه به دا اوګنم چې زما جابېد اد هدو ونه - زړ دومره بې همته خونه يم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته د پاره به روزي لټم چې ته کوې ـ شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به چرته له راوړم ـ او اوس ...... ؟ اوس خو چې
په جمات کښې لمونځ اوکړم او دلوئ خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپفور دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ته ټوپک په لاس اولېد و نو پوئے شو چې
د شمشېر څه اراده دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفور ته ورترغاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېر ه کړه سپفور
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل ...
قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او
چې څه غرمه کېده نو څه کر په پولو پټو پړے اېښے وه .....
دَ سپفور دَ مزې نه ئې دَ شمشېر حصه بیلوله ـ او خلق .....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو ـ ؟
خوا ے دوی نو حېرانېږي هم ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي ـ دغه دَ غوښې زړونه
نرمېږي هم شي ـ دغه دَ غوښې زړونه پرستېږي هم شي ـ په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو
کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه پوټو کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دهٔ جذبات راوېښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځای د ګوري نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښیمانه کړو. په خپلو ناروا موټي نادمه کړو. په خپلو بدو يې شرمنده کړو.

خوږے رونو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ. زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې کړانې آسانیږي او که نه. ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي او که نه. ستاسو ټولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي او که نه. او هغه مشوره داده چې

اے رونو د هر قدم د پورته کولو نه اګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ. که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسي تخته ده. د هر قتل سزا دوزخ دے. نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي. دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي. رسوائي او پښیماني ده نو بیا د پښیمانه کیدو نه څه فائده. هغه د رحمان بابا خبره چې

ه هر ساعت په مثال مړے د لحد دے

مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسو یلے) ژوند .... روژوند .... یوڅو ورځې ژوند .... دَ شمېر
یوڅو کهړی ژوند .... دا ژوند که ډېر څو بند دے نو په
ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري
رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند
تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له
تېر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوُو - په زور په
ژوند کښې هنګامې را پېدا کوُو - رنګینئ را پېدا کوُو - کني
حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په
مخ کني یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم
نهٔ وي ؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هرڅوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ، ژوند ترخ شو کنه ؟
په دې ترخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کڼه پرشي -
جماله بیو مې یاده شي - بیا مې یاده شي - هغه سرو هلې برو هلې
جماله هغه ښونې سپیلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې ؟
رونه د ولې جواب ډېر درونه دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې ښونې سپیلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې دجمالې په
زړه کښې اوربلېده او اور اور غورځېدو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ - ....او انتقام
... د چا نه ؟ دیو داسې ځینې نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه ځینې د جمالې د شونډو په پارېو څه کار نه ؤ - خو
بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځینې
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه اووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته ، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالې بیو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هرڅه د مور ولۍ د جذبې نه ډېرې
مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوے ..... د ظلمي زوے ناګهانې
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ...
څوک څهٔ خبر دي چې دیوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یوه مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالې بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتې پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوئے کړے وُ - په څهٔ تشو اخون ئې لوئے کړے وُ - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل کنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډه تېر کړي وُو - هر دي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوئے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي ..... د جمالې
په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې را ابرابو - وله

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په وړاندې کښې دړې وړې کړه. د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تند روڅې په جمالې راګوزار شو -

رو نړی ! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو. هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکو څې لیونی لیونی منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې راپاندې کړې. هغه چې کس پوان ئې څیرې وپرې کړو. هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو اوشوکول. دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے. ځکه چې ما سره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې د سپږو سپږو کوکارو نقشه پکښې را ځائے کړم. ما سره دا سې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم. ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړه تېر کړم.

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نه لګي. بل چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري. بل چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو. خو جمالې د زړه سنه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره کښي د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که اداشي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن ... زۀ دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شوزۀ به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نۀ کړم ... جمالي قسم اوخوړ. او دَ دې قسم نه پس دَ لونګ مور دَ اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه دَ سادېن لوټه ... آخر تر کومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جماله يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه دَ چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...

ترکومې پورې به غمژېلې مور دَ تندې مقابله کوله. تر کومه پورې به دَ خپل قصد پوره کولو دپاره دَ ژوند سره په جنګولو وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. دَ حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو. د نزکدن علامې شروع شوې. جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې دَ مالت پيوې زنانه دَ اوبو جام دَ جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو دَ لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړو. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما دَ انتقام په لاره کښې اټکې مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زۀ خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زۀ خپل انتقام واخلم ...

او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو. جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبۀ ئې دَ حلق نه تېرې نۀ کړې. او هغې د اوبو نه دَ خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے د میاندو زامنو څه پوے شوی؟

د مور مقام درته معلوم شو؟

د مور ذره درته معلوم نه شو؟

لږ په خپلو گرېوانو نو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل
هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن د میاندو
سره کوي -

اے د ځوانی په نشه مستو زلمو تهو مه کوئ کورے د
مور سره ضدونه قصدونه مه کوئ - مور مه خفه کوئ -
مور مه ژړوئ - د مور د خفگانی سره به درنه الله خفه شي
د مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... د مور دېر
لوے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - د کومې مور د
پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې
د هر چا نه اوچته نشوه ....؟ مور ډېره مقدسه هستي
ده - او د دې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر
اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا
فرض ادا نه کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې
د دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلې) روښتې پاره وُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلے - ټوله دنیا په
خوا‌نهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوؤنکې خاموشي
..... نهٔ دَ سپو غپال او نهٔ دَ چرګ چغو آواز - کله کله به دَ یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېده یاکښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما دَ ویرې نه خوره ووره زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... دَ اوبو وارمې وُ - یوُم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پتهې ته روان وم - لا درا ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېې ادیرې ته اورسیدم نو ......
څه فریاد غوږو مې تر غوږو شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنوؤنکے فریاد - دَ پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زهٔ څو ا
هم څو څو ځله ویرېدلے یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رېږندې
واخستم - د کوکښې شاته کښېناستم او غوږونه مې دَ فریاد په
لوري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو دَ زړهٔ
زټل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټې وُنې غنې هر څهٔ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډهٔ منډهٔ
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه د دې فریاد د اوریده و
دپاره په بوګنبد و نکوټه موښ رو رو سا ښوولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا نښکلے د کوټې شا ته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د یو قبر دپاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درزا وکړو -
په سترګو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د ارکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولي وُو .... هغه شیرین چې د جالې د یو نظر کتو دپاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جالې د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې څلي د لاندې په خواږهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه -
څو مره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څو مره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالی سوه شیرین د ولس داډول وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتېره ماسختنه پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
ځو مره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا موږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې ځه څوک یه ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جانې ته یې کول غو ښتل - ځهٔ کیلې هم وې او ځهٔ مانې
هم - ځهٔ وعدې هم وې او ځهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانې
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغلې بېولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې دزې او شوې - هم په ورومبۍ دز شیرین پرېخې
راپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګیدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانې لیدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت وجذباتو ته لبرېز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګیدو -
او چې د ځېرې خلق ورورسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
د جانې مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې او کړې .....
د شیرین مور لکه د لېونو لاسونه یې کړې - پلار یې سرتور سر

او پښې ابله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ورلاړه وه
د جمالې سپین په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خندا کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حضرجهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حیرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم ..
او غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پتون کښېښودو - څو ګړئ سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په دېر دېرو ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو دېر دېرو اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څه دغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافعي بیو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې د دې سره د شيرين د پاره دود او ښکلې
هم نشته .... د جالې په زړه تياره راغله ... يوه تېره کړيکه
يې اوو هله او بې هوښه په شيرين را پرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کټ کښې
يې ور واچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قيامت شپه وه -
سبا له ماښکر چې کېږ و نو د شيرين جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د ارکي يو زوروټي جنازه - د يوې ښې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وازه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه.
جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته وسپارلې شو .... قبر
يې جوړ شو او هم هغه د واده څادرې په قبر وغوړولې شوه....
خلق د ګيس زوره نه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه ديوې ښې ناوې جاله ده چې بېګاه
يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم -
ما وې چې را پورته يې کړم او ورته وومې چې اے د اکې "يوې ښې
ناوې،، څه بس دے کور ته لاړه شه -

،، مرې چا دې ژوندې کړي په ژړا "

خو چې زه ورنږدې شوم نو جالې لکه د ليونو د قبر سره خبرې کولې
... ،، شيرينه - بې وفا شيرينه! دوه خبرې دې هم راسره او نه
کړې او لاړې - دا وه ستا د هغه مينه؟ د روغ نه چې مينه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلې نشوه نولاڼې دي څڅه له کوڅې ؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره
شوې وې چې د واده په څهرو کښې خوږې لید لې قدرله وې
نیمه ځوا ن ځلمیه داسې زر سرو ر شوې . زړه سپېره دې چاته
پره ښودم .

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یو لویه دنیا راوړې وه .
ماخو ځان له د خوشحالو یو لوې محل جوړ کړې وو . بې وفا څنګه دې
د ستر ګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه .

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي . ستا دې د ځېل واده په
دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي .
ستا دې زما د ښو ډاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې راسره اوکړه . دوه خبرې . دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله
او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې نخه بند وه . او چې اوې کتل
نو په سترګو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې .
(راسو پلې)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه . زړه مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړ شم شافي بیو راولم
او ورته اووښایم چې جمال سپېره نه وه . راشه اوګوره د جمالې د سترګو
نه اوښکې را تو ې شوې داسې اوښکې چې ته له اویره یې اولړزوله ،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو .

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سېلاب راغلے وُ او دکوم سېلاب یوې چپې چې ملاله
دُخان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوُو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وُه ملاله نۀ دُخان
د حاله خبر وه او نۀ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت ا
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړېوان
پرانستے وُ - ببېر سر - خبر نه څېځنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کړېوان هغه زُول پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څۀ وو کومه چې ګلډېن نن سحر هغې ته
کړې وه - اوکومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړهٔ به ئې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به ئې تباه
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږ

ډېره تسلّي کومه چې د ماشوم زوئ په وجه ده هغې زړهٔ
ته وه. هغه هرڅهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هرڅهٔ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویده او نیم اوده وُ. هغه د هیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به یې د زړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبره دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ......بیا به
کهٔ خبرې هرڅهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق
وُ. خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو. سپکې سپورې.
ستغې خبرې او رټل. هروختې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتې د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسیده...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نارامو ته ملالې غاړه ایښودلې وه.

دا هرڅهٔ هغې زغمل څو .... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نهٔ شوه زغملے دا هغې نهٔ شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والې سینه کښې د سیلاب یوې
چپې د ځان سره راوړې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... "هغه" نهٔ ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نهٔ شوه اورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړهٔ تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه اوس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ؤ د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نهٔ د هغې د پاره ښهٔ وه نهٔ د ګلدین
د پاره او نهٔ د هغوې د ماشوم بچي د پاره ښهٔ وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نهٔ وه لکه
چې مخکې وه څو .... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه ؟ ملالې نهٔ
غوښتله چې خاوند ورته څهٔ داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه ، هغې خاوند
نهٔ شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغهٔ په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نهٔ اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نهٔ څهٔ خبره ئې په

ملالۍ دا یاندې کړې ینسۀ ځې اووهله او په تلو کښې ځې د
ریښې غوټۍ تیره لمحه کښې اووے "د حراموټې" او د
دې تښکې په اوریدو د ملالۍ په زړۀ هغه تیارۀ را غله
کومه چې دیر طوفان د را تلو نه اول را ځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو۔ او ..... طوفان را غلو .... سیلاب
را غلو۔ کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګو سره
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چیچې ځې
وهلې ..... د سحر نه ماځیګر شو ځو طوفان د کمیدو یا د
اوریدو نوم نۀ اخستو ..... کیدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے۔ ځو په دې کښې ځې د دروازې د لرې کیدو
آواز تر غوږ و شو .... د ملالۍ د زړۀ درزا په زیاتیدو شوه۔
د هغې خیال وُ چې جوړ موچې ګلدین را غلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغۀ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکاریدو
.... ځو .... جوړ هغۀ نۀ وُ دروازه هوا لرې کړې وه۔ په
کور کښې څوک ته راوبۀ نۀ وې۔ د ځمالۍ سره فکر شو چې د هغۀ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبۀ راوړې
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ
کښې پریښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څۀ چل وُ چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

را مخکینی شو - په پیغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګے په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خیالونه او څو بونه څونن دروغ ثابت شول..
...دا ولې؟ او د ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو - چُپ چاپ تلے غلے.... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادۍ منګے ډک کړو او
په تُند و تېز مونو کورته را روانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې.... ملالې منګے په کړو بخ
کېښودو- ماشوم یې را واخستو خپلې سینې ته یې را جوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانژدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېدو- هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خوږ وور زړهٔ را ټول غونډ یې
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو دوو لچه په لاس په کوټه
را ننوتو- او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووے......

دړنګار نه وُ دا غلے - بس دومره پېسې مې کتلې وې چې ځان له مې اپیم او د چائو د پاره مې دا پېسې داوړل "

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچے کښېښودو او د پېسو دوولچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې اووے چې زه حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم ..... ملالۍ دوولچه د ګلدین نه واخسته په چارګۍ ئې کښېښوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پشو راغله د پېسو دوولچه ئې پرمخې د چارګۍ نه راګوزار کړه ..... پېسې توئے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چائے د څه نه څښوم - اوس که ګلدین راغلو او خبر شو چې پېسې د مږکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سختن ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو - ملالۍ هیڅ په حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه وُ ټوله ورځ کښې ئې سینه نه وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هډو نور سوچ اونه کړو خو دوولچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی کښې تشې کړې - پښتنې ژړې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې گل دین د حجرې نه را غلو ... په
کټ کښې کښیناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاۓ جوش ئې را واخستل او گلدین ته ئې په مخکښې کیښودل -
گلدین پیالې دکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېږه
سترگه گلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د گلدین د خولې نه پیالې راوشوکوي او ورته اووائي چې
گلدینه مه ئې کوه .... دا څه کوې - دا چاۓ مه څښه دا چاۓ
چې په کومو پیسو کښې پخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کړې .... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه راپیښ
شو - دا نوي غمونه کښې لږ وو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو ...... ساک ترې نه سیلې اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې دلاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه سترے شو - گلدین ډیر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختئ سره ئې ملالې ته اووے ....
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه"! .... پیسې ؟ پیسې دې ورکړم
د څه پیسې ورکړم ..... دا سیني ته ئې واچوه کنه !....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو توئ کړل - او ما تاله چاړه د خپلې سینې په ښو کښې ښخې کړې - هن ؟ ګل دین د کټ نه را ټوپ کړو - تخته د کټ سره نژدې ښخته پرته وه - هغه یې را اوچته کړه او چې را خطا یې کړه نو ملاله خو پخ شوه خو د ماشوم د سرنه یوه سره داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه ټپه کسریکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې د زوئ د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په مزکې پرېوته - او ګلدین ؟ ګلدین را پاسېدو - ملاله یې د څو تښتې نه او نیوه را اوچته یې کړه - د هغې مخ په وینو لیت پیت وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووے چې یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه د دې کور نه چې کوم خوا دې خو به وې لاړه شه ..... او ملالې خپل ماشوم زوئ را پورته کړو او نیغه سیند ته راغله - په سیند کښې سیلاب راغلے وُ - سیند په غورزنګ وُ چپه به راتله او چپه به کښیناسته ... په دې کښې یوه چپه راغله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وې هغه مور چې دې یې لیدلې نه وه - چې د هغې په سینې دې چرې لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے د دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه درله په خپله

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سینې پورې کلک
نیولے د غه چیچې ته ځان او سپارلو او د غه لویې چیچې ملاله
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ ستړي ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

اِنسان اوٗ انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَ دې دنیا په ځنې ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پېکنې تنهاکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تورې په سپین بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دَ ځپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ ئې ځوانې دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستې شوېدي -

خو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځوانې مرګانو

دَ ځپلې بودۍ مور

دَ ځپلې زړهٔ چاودې مور دَ ځپلې غم ژبلې مور دَ زړهٔ سنه -

دَ زړهٔ دَ تل نه راوتے فریاد اوریدے شوے

هغه فریاد چې عرش یې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې یې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې دَ ګلاب په رنګ شهیدانو غوندې

دَ پلار دسترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم

سیلاب چې دَ سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي ، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې دَ ګلاب په رنګې

شیمه غوندې شاه زلمو غوندې دَ خپلو ګونګلو تورې سرو

هغه سدګې اوریدے شوې

چې کومې سېلګۍ دَ اورېدو نکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے دَ خپلې مور دَ سترګو توره ګلابه

تهٔ ګنې دخپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے دَ خپل پلار دَ زړهٔ ټکوړ ګلابه -

تهٔ ګني دَ خپل بوډا پلار دَ سترګو نه روان

دَ رنو رنو اوښکو سیلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې دَ ژوند ملګرې په ګلابه تهٔ دخپلې تورسرې

دَ پرهر پرهر زړګي نه دَ زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سدګو غوندې ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے .

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ

کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې

نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به د خپلې مور په تندي کښې د خفګان

ګونجې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به د پردو پلارانو دپاره ډاډ وې

تهٔ خو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې د اسې غلے پروت یې

اوس دې ولې د اسې د صبرخادر اغوستے دے ؟

اے د ې غمې په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سرداپورته

کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي

کښې څهٔ چې په ټول عمر کښې یې کندې کپرې جوړې کړې .

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ بوړي ځنت

نیولے دے . په هرچا ستا ګمان کوي

د هرچا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځي په تـکل کښېني دے - او په دې تکل

کښېني چې د هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته چې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه چې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي مخ د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زه درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کونټي ملا چرې نیغه شوے

که مړو د مور پرهر پرهر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د خپلو تور سرو خیرې ګرېوان او بېرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے و -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سیلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبوره کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تود سرې څېرې ګرېوان
او ډېر سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې خبرې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې ئې تسلّي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے
ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې ګنې ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ دا ورا
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې در باندې بیا راتود شي .
ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
د دې هم په زړهٔ کښې بس اکّې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماله د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوم

چکیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولئ، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه خونهٔ وے لګیدلے هنّ ؟

ته خوښ شوے خو نهٔ وے هنّ ؟

چې تا سڈکی وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زار شه چکیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر را پورته کړه چکیه

دا تول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د نیل خدا ئے نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره سلګرے کړي - او د لته
تا سره نزدې - ستا په څوا کښې اوده شم
چې زه هم دا شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدا ئے مړه کړي، چې زه هم تا سره په ځنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څو مره تسلّي اوشي - اوُ ستا څوک ووړ زړه به هم زما
په راتلو دا ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلیو ګلیو او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې ګرمو
کښې څو مې دا سې یوا ځې پرېږدې شي ......

رونو - خوېندو رونو ! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به
دا وخت نهٔ چېړم - د هغه د ښځې سرې توب پا ته به هم دا
وخت نهٔ اړوم - د هغهٔ د ځوانۍ صفتونه به هم نهٔ کوم دا
خبره به هم هېرېږم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړهٔ
لرلو - یو دا سې زړهٔ چې پکښې د هر چا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیوا بل څهٔ نه وو -

زهٔ صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د د غه څوا نمردي انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پا سېد او اوُ د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن دا غدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم څوک داسې د کوي او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
نامې پښتانه شته چې هغوئ د بد ګمانو او شکونو په سېلاب
کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د نېکو او خوږو انسانانو
په وینو ځېږې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه
خو د داسې څو نرو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر
په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... د نن نه څلور کاله اګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونږ د ښارنه کورته راروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب زړه کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو زړه د ګلاب زړه ځه ځه بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وئے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېدو نو ...... درې دوه دزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لټې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - زو بیا .... بیا د
مور نیازبین زوئے یوه سلګۍ او وهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ټولو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کو نتیي راروانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درې ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه....
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیده نو .... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د بېوسۍ حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلي .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... خو په ژړا څوک چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پښتون باندې ایښودلې وه -
او په ژړا کښې ئې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې
مرګه ګلابه تا خو څه جرم نه وُکړے چې ظالمانو درله دومره
لویه سزا درکړه - تا خو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې
وئیلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وینا کښې دومره لویه سزا وي"......

دو نو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې
بچي بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو
خندا راخوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د
ګلاب د تور سرې آهونه ساړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نیما ګلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے
..... بنیادم مړکیدے شي خو انسان نشي مړکیدے - ګلاب انسان
وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو
له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو
محبت وه یو خلوص وه، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. ښتورې دي هغه مېنه ده چې د ګلاب په رنګ زامن ئې زېږولي دي . ښتورې دي هغه پلاران چې د ګلاب غونچې زامن ئې لوئے کړي دي . ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې د ځوان انسان د پښتنتوب نوم ورپورې دے ..... او ځکه خو زهٔ دا وایم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندے وي . او اے شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دے چې تهٔ به خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلې ئې . نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځار بڼ ئ ~

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت گهړۍ مېلمانهٔ دي هېڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څهٔ شي گهړۍ له څهٔ شي - هېچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به ترڅو پورې ژوندې یم او که نه - ترڅو پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه ، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه..... څومره بې اعتباره دې ژوندون ؟ ځکه خو هوښیارانو تپه کړې ده چې ~

عَلَمه یو تر بل ځار بڼ ئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو ، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوگورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانېږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کني دا سې وي ، یه

زړو کښې به یو کس ګڼې راسي، وي چې د هغهٔ په زړهٔ کښې د هر چا
د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو ناشوني ده .....
نشته او نهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف ((په مړو قربېږه مړو شېږه))
لوظونو باندې او شلېږي - دا د دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات خټ به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې اېښودو ځاے
نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال
په څو کاټ قدمونه اېښودلي وُو، دواړه د یو کلي وُو، د یو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، .... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو .... دواړه نبهٔ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کښې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاو وا خستو چې لاړو کورته توپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کبوتر لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرږېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا، اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم ورور دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت خو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو دآسمان نه کانې
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه او چاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کانې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
دآسمان نه کانې ورېږي - دا کنې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي اؤ لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَسره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه پرق
چوي او نهٔ دآسمان نه کانې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو،.... ځوانې ئې خاورې ایرې شوه .... مورهم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په پیانګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله لنګی ئې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څهره تسړ له ..... د ګلاب مړے ، لکه د واده د زلمي خاوُرو
ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدی چې د ګلاب مور لکه د لیونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دوړ په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ينګټ غبږ وي ..... ګوره
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي . تر
څو به د ګلاب خوېندې د دوړ په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهرے
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لا کوي - د مړګي مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبرو اخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خون دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل
یار وژلے ؤ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....
.... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نۀ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه ، چې په سرئې لا د واده څهره نۀ وه تړلې - چې لا په پیالنګ

نهٔ وهٔ اوریدلې ـ چې په ډولۍ پسې يې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، دَ احمد مور هم د زوئے د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي ليدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا تر غه شول، دَ شګو کوټټوي دَ ستوګو په رپ کښې وران شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار يې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه يې اوکړل ـ رحم درخواستونه يې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي ـ خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند نه يې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره ديوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده ـ او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست يې وهٔ، يار يې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ .... رو نو دَ پهانسۍ نه يوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کور کمان، غونډه سونډه توره بږيره يې ساتلې وه، په لاس کښې يې تسبې وې ـ څومره ښکلے

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ،
زلمې وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته ، دهرچا نه يې بخښنه
اوغوښته ، او چې زغم يې تمام شو ، نو سترګې يې پټې کړې ،
آواز يې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وېلې چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او نورونو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان دداسې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سلګه د ليونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه ، دَ
احمد خويندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستې وهٔ ، يقين
اوکړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې
ټول عالَم په خوا ږهٔ خوب اودهٔ وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته شلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله اُل اولاد چې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو ، .... څټ يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات خټې نه چاپېره کړو ، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلی وه ،
چې د واده د شکرېزو په شپه به یې احمد له ټیکه کوټه ترې . د
احمد مور هم زوئ ته د واده جوړه و اغوستوله او د واده ټوله
او ګنګه یې ورته په سر کړل . احمد په کټ کښې پروت وه . په
مخ باندې یې د زلمي توب ښکلي نښاني څرګندي ښکاريدې .

دوېنې د احمد مور او خویندو چې په دغه ساعت ، په دغه
وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولی . الله دې احمد
و بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه ، خو د انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي . الله دې کلاب
هم و بخښي ځکه چې هغه شهید وه ،

خو اے دونیې ! اے د ځوانیه په مینه مستو دونیې . اے د
غفلت په خوب اوده دونیې د خدائے خاطر اوکړئ چې لږ ساړه خوړئ .
لږ د حوصلې نه کار اخلئ ، د انسان وژنل د انسان وجل که هر څو
انسان دي خو انجام یې ډیر عبرتناک دے . د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي . داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ . د انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے
در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخاسته شي .

عالمه یوتوسل زادرېزئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په دټو دټو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ يې نا قلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولې دي دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي راپيدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي را نزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي راپيدا کېدے - سکون نشي راپيدا کېدے - اطمينان نهٔ شي راپيدا کېدے او دما غونډې حساس طبيعت خاوند به تل نا قلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنهې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هو حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حيوانيت د درجې نه هم راپرېوتو

اے لويه خدايا دا به تر کومه پورې يو انسان د بل انسان وينې څښي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وينو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنيا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرڅوا ته پکښې مينه او محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې يو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د يو نيکه اولاد هم چرې د يو بل دشمن کېدے شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيارېدے شي - خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل رور په مرۍ هم څوک چاړه راکاږي - د خپل تربور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته منې چې يو رور دې دا پاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشرې

هغه له د ټربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ټربور په کرګجن نوم یادکړے دے ځو د دې دومره دلیلونو باوجود هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې ټربورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ټربورمونږ خپل میراث خوړ ګڼو - ټربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون هرڅهٔ زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅهٔ برداشت کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے - دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد نهٔ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ به ټربورته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - ټربور به مونږ خپل رورخپل خوا خوږے رو خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تور سرې یې کونډې کړې ډیر ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره خونې د کوکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نهٔ ده - د کلونو خبره هم نهٔ ده - د دوو میاشتو خبره ده چې یو ورځ چې د ماځیګر نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل مخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندي
تُندي مخ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېنے په لاس راوُوتو -
په خولو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښنو تمر پرېوتله
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وهٔ نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وهٔ - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وهٔ چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدايا ايمان مې نصيب
کړې" لاس ئې په مخ رابنکل او بنيغ کورته راروان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبفور داسې ډېر په زړهٔ رااووربدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نيازبين زوے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبفور سره خبرې کولې راروان وهٔ او چې د شهيد کنډاوُ نه
را وُربدو نو ناڅاپه د پوددل خان د تماچې د نلي نه سرې گولۍ
... لمبې اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
گولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې اونهٔ وے -
چف ... ئې ... دله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

"" خدایا ایمان مې نصیب کړې ""

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان تربور وهٔ - تربور! چې مونږ ورته د بیرې بوُر وایُو - تربور چې مونږ ئې دشمن کنهو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیت د انسانیت په نیت تربور دشمن نهٔ دے ورور دے - تربور د بېړې بور نهٔ دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکهٔ اولاد دے او د یو نیکهٔ وینه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي - څو ددې دومره نزدې تړون باوجود هم پُردل خان راپاسېدو او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ ډزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - دېدو چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډېرې ښې وې څو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وهٔ څو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوړدل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوړدل خان دومره په غصّه کړو چې خپله غصّه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوئے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار جوړې د بس یادېدو - ځکه څوئې داسې چې صبرې کوله - څو ماشوم سپفوړ نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د تربور ولۍ د سره ذار شو - تېرماسختن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لاش

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې څې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول نندارې لیدلې له ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې دا هغې سلګۍ چې د راویښیدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوند یوه سلګۍ شوه دا هغې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوموشوندو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ .... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ د زړونو نه بغض حسد اوکینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په موږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسویلے) دنیا دغمونوکوردے - او.... واقعي چې دنیا دغمونوکور
دے، که دنیا دغمونو کور نهٔ وے نو نن به سپڼوږ ماماداسې
لېونے سپیلنے نهٔ ګرځېدو، نن به سپڼوږ ماما داسې ځېږې
ګرېوان نهٔ کس ځېدو، .... مال شته خو د سپڼوږ ماما جامې
شلېدلے دي - دولت شته خو سپڼوږ ماما لېونے سپیلنے ګرځي -
ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے دهر مرض دارو نهٔ دي،
دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو
راشئ دَ سپڼوږ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیاپسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپڼوږ ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ اوګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -
صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جایېداد کښې هم
انسان بربند شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څنګ پوهے کړم
رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونړو، چې
راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ ....
دولت ته جنګېدل او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره ځېل
ایمانونه مهٔ خرڅوئ - ځېل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیرونه مړه څخرې کوي، ځکه چې دولت هیڅ ځمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے۔ هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جایداد د ا هر څهٔ کولے شوے نو نن به چې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وو، نن به چې دَ سپفوړ ماما د درد منلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وو ..... څومره لوے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے۔ انسان د پر سخت دے کنې نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپېدر ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوے سره دے هم د توړ لحد توړو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پر خوږ دے۔ د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نهٔ وے نو ..... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفوړ خان دَ پټي نه سترے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي د پره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو

..... [illegible] بابا [illegible] چې [illegible] تماچه [illegible]

چهٔ کې هن؟» ..... «په دې به ډزې کووُ ښه» ...... «لا که چې زهٔ په ډزې اوکړم» ...... «نه بچې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې ښه» «نا مالا اوس لا که زهٔ پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لا کړه»

«درته وېم چې مهٔ کوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډزې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو اوبه دِلِم»

اوُ سیفور خان تماچه راواخسته، د هغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پړمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وې بابا بیا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه..... او سیفور هم په وینو لت پت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بیا ډز اونهٔ کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ راباندې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه ..... حتی حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئې په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي نو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي نو چې دَ سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو ..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخونو ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئې وینې، د خپل نیازبین زوئې وینې
.... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لېونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئې مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لېونے دے، نو لا خدائې خبر چې ترڅو پورې به لېونے وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابلې پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زور ړند سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوً! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څه له زور ړند سر او تیتې سترګې کړې، ته ولې داسې سرو هلے بر وهلے کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل نیازبین زوئے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څهٔ که ته لېونے شوے؟ څهٔ که ته داسې سرو هلے برو هلے کړې؟

اے روهي! اے پښتنو روهي! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یویو سسپاد غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یویو او د لټوونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوڅ کوڅ په نخرو کړې - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ روهي بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هېڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره څوانې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دګل کېدو نه اګاهو اوړولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مۀ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څيز دے -

او اے سپفوړ ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښتوب په هودتوب بدل کړي - دنيا دغمونو کور دے - دلته غم شته - مصيبت شته - پرېشاني شته، او ددې غم - مصيبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ټپه کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانان نه

احمد

(اسویلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم د افسانو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې اېښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سېېرې سېېرې سرېکې لړې قلارې کړې وې ..... خوشحالهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... تهٔ څو مره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیل زړهٔ وائې چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمېدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئ وه ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره ځومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وه ..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے وه ..... اوس آفتاب تانه ستا غمونه په خپلې ما شوې څټې اخستي وُو ..... آفتاب دپړوران وه کنه ؟ د پړ شوخ وه کنه ؟ .... تا به د هغهٔ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متوکښې طاقت غونډې محسوسولو .... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئ وه .... او مشرے زوئ د مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... ته غمونو او مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې خوارۍ ه خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نه هېرېدونکې غم .... یو نه قلارېدونکې درد .... یو نه ختمېدونکې مصیبت پرېښودو ..... احمده! ستا غم که هر څو نه هېرېدونکې دے، خو دا غم به ته هېره وې ..... ستا درد که هر څو نه قلارېدونکې دے، خو دا درد به ته په خپل همت او په خپلې حوصلې قلاره وې .... ته به دې غم ته غاړه غږېد ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي .... مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بږدي ..... راځه روره راځه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آفتاب د قبر په خاورو رڼښکې مه تويوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهيد ..... پرېږده چې دا ماشوم شهيد د دنيا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګينو کښې د آرام او اطمينان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

روښۍ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډيو زوے نرو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې نري نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لويه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوي حالات به پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه رایاده وو ..... خو د نن نه ينځلس ورځې اګاهو د دې احمد مشرے زوے آفتاب سحر وختي په سائيکل سور د کور نه خوشحاله مدګرو سره سکول ته روان شو .... ټوله ورځ يې په سکول کښې سبق ووئيلو او ماسپښين پاؤ باندې يوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائيکل سور د کلي په لور راروان شو ..... د ټولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وو ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وو ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وو ..... خدائے خبر چې د غه وخت به د آفتاب په زړه کښې کوم خيالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......

خدائے خبر چې د غه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ويل ..... خو چې د ميچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه ميله لرې وو ..... نو د مخې نه يو ټرک ټکه دا جل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړۍ تهرک لکه دیو مست
هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز
او شو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړیکه یوه ذرهٔ
بوګنوؤنکې غونډې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وهٔ په دغه کړیکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې خو د څواؤ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاوروکښې
خړپړ .... په وینو کښې لیت پیت خپل خدائے ته رسېدلےؤ
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړۍ تهرک پایو چخړې کړے
وهٔ ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذرهٔ بوګنوؤنکې ننداره
اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاوروکښې پروت دے ښکارېدو چې لکه مُسکے وهٔ
تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل تهرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تانه د تهول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور..... ؟ د مور په ذرهٔ تیاره را غله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو .... مور دغه سینهٔ

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، دَ ځان د حاله بې خبره کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے د کتو د پاره په منډه را خلاص وو .... رونو هغه نقشه درته نشم بیانولے - دَ انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو... شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې وېناکانې وکړې .... ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، دَ آفتاب دَ سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... دَ ترک د یو ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ .... د ترک د دے ډرائیور لږې غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې مات کړو .... د یوې مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو.... څومره کورونه دَ ترکونو او لارو ډرائیورانو وران کړل .... څومره کلونه ئې اوړول .... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې ..... اے رونو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو آزارونه اخلئ .... دا ولې میندې بورې کوئ پلاران ژړوئ .... دا ولې تورسرې کونډې کوئ .... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئ... مهٔ کوئ رونو مهٔ کوئ - اے دَ ترکونو او بسونو خاوندانو دَ خدائے خاطر اوکړئ .... لږ ورو شئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

اے دهغې تهرک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تهرک دلاندې چخړې کړے وهٔ .... تهٔ څهٔ خبرېٔ چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره کړې ده .... تهٔ څهٔ خبرېٔ چې دَدهٔ دَ زړهٔ نه څومره فریادونه ختلي دي ..... تهٔ نهٔ يې خبر چې د دهٔ دَ زړهٔ دَ تل نه را ختلو سوؤ لوؤ فریادونو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نهٔ دي پرېښودلي ..... احمد مجبور وهٔ .... هغه په دې زوال او طوفان کښې خپل نیاز بېنې آفتاب په دې لوېې څو شي بیابان اډېره کښې یوا ځې نهٔ شو پرېښودے ..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تهرک خاونده ، راشه لږ دا احمد دَ زړهٔ په برڅو کښې اوګوره چې ستالږې غوندې بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... دهٔ دا منم چې دا به دَ آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر کښې لیکلے شوې وو - څو اے د تهرک دا ښوره په دې دلیل به ته د الله په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا دَ بې پرواهۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له د خپلو کړو سزا درکوي او اے احمده را پاسه - راځه چې کور ته لاړ شو. مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي زخمي زړهٔ دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پهې کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسو پلے) سحر شي، ماښپخين شي، ماځيګر شي ماښختن شي

دَ ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي

د چا د ژوند ډيوه بخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ د دې آبادۍ او ودانۍ د نيا نه به ....

د غمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې د نيا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګينې د نيا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي..

د قبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به د منونو منونو خاوُرې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟

بيا به د غه تورۍ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته

نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوۓ نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې .... « وِلې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم » ..... لُور نشته چې د وۍ سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د خبر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" بنځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته .... یو ځان .... یو دَ لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روخانه کوي
عمل به راته دَ لحد نه سړې سړو تهکي جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو تهکو به مونږ تړ قبرې و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډېر سخت مقام
دے روڼو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
دَ ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ روڼو
چې هغه سختې ځان ته آساني کړو .... راځئ روڼو چې دَ لحد سړې سړو تهکي
په سړو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... راځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نېے د نېے او پیاکې پاکې او شکې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د مینه ناک زړۀ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رو څوچې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... داموږ
د ځان نه څۀ جوړ کړي دي .... داموږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... داموږ د ګلګچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار موږ ته پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به موږ دغسې ټکرې خورو ....
تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي .... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په ورو ستو هیڅ
هم نشته.... ځه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو تور ډیر تور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ په کار نه شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ دپاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوگے لوگے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پریږده، په شودو کښې اوبه اچول
پریږده، ناجائز کاروبار پریږده، ملاوټ پریږده، غل بازاري پریږده-
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونړو اوورېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترگو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هره آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کورے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمگړې دنیا دومره مه مئینږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے ... مرگ؟ .... د هر ژوندي پیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا
ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقل‌مندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلې - دې ته عقل‌مندي نشي وئیلې
.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې
غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته
اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدایه!
ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان
په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې
د ژوند په خوند پوهې شي - آمین

سکر شي - ما سپېنځین شي ما ځیګر شي ما سختن شي
د ژوند کهرۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library